

om at vise de 114 Kredse, for hvem den Tanke, at Kvinder kunde faa Sæde i Hovedbestyrelsen — i Kredsforbundsbestyrelserne sidder der rundt om i Landet Kvinder — var saa svær, den Imødekommenhed, denne Gang at forskaane dem for en Kvinde.

Der har sikkert ogsaa været en Del, der vel principelt ønskede Vejen aabnet for Kvinder, men som ikke samtidigt havde en Kvinde paa rede Haand, om hvilken de maatte sige: Hendes Tilstedeværelse i Bestyrelsen vil betyde en saadan Krafttilførsel, at vi vil sætte alt ind paa at skaffe hende Plads der. Selve Bestyrelsen kunde ogsaa have pointeret: Vi trænger til den Kvindes Hjælp, vi ønsker hende absolut valgt. Det har den ved tidligere Forhandlingsmøder gjort overfor enkelte af den foreslaaede Kandidater, der derfor er blevne valgte, og ogsaa i Aar vidste vi alle, at den meget stærkt ønskede den af denne foreslaaede Lægmand valgt; hvorfor Forsamlingen valgte denne med det højeste Stemmeantal, der overhovedet blev afgivet.

Men det, der vel nok til Slut afgjorde Sagen, var det stærke Krav, der i de senere Aar har lydt ude i Kredse, om at faa Forretningskyndighed tilstrækkeligt repræsenteret i Hovedbestyrelsen, der jo nu administrerer meget store Pengesummer. Dette forstod hele det store Flertal.

Vi ser derfor ogsaa netop af Hensyn hertil to af Lægmandene faa henholdsvis 810 og 767 af de 838 afgivne gyldige Stemmer, mens den Præst, der faar det højeste Stemmeantal, kun naar 697 St. 4 forretningskyndige Lægfolk bliver valgt, mens den af Bestyrelsen

foreslaaede Kvinde kun naar 296 St. Hvis der havde været Suppleanter, vilde hun være bleven 1ste Suppleant med en Mulighed for at rykke op. Men en saadan Mulighed findes ikke i D. M. S.

Hvis vi nu kunde tænke: ja, ja, denne Gang sejrede Princippet, næste Gang naaes der et praktisk Resultat, kunde man jo roligt vente. Det kan jo ikke nægtes, at det i en saadan Forsamling af Guds Børn, der repræsenterer mellem 25 og 26,000 Medlemmer, vilde det være noget skønt i dette, om vi kunde vente paa hverandre, for saa til sidst enige at tage Skridtet frem.

Men — desværre, dette maa vi hellere gøre os klart straks, at kunde vi ikke nu, da der var 4 Lægmandspladser ledige, faa Kvinder valgt, da vil det blive uhyre vanskeligt, ja saa godt som umuligt ved senere Valg, naar der kun er to ledige. Der vil altid være to Lægmand, som det er soleklart, at D. M. S. ikke kan undvære.

Chancen er forspildt og vil ikke komme igen i mange Aar, og det Selvskab, der repræsenterer Kvindernes selvstændige Missionsarbejde (K. M. A.) staar nu med en Berettigelse som aldrig før.

Der er intet Nyt under Solen. Hvad der sker i 1910 i Danmark har sine Sidestykker i andre Lande. I England og Amerika herskede der ogsaa en Gang Fordomme mod Kvinderne. De er nu tildels faldne, mest i den nye Verden. Og Følgen var, at Kvinderne banede sig deres egne Veje. Som Vidnesbyrd herom staar nu de gamle, stærke, betydningsfulde Kvindemissionselskaber.